

"Amanda, vstávaj!"

Moja necitlivá mama ma s krikom zobudila.

"Mami! Však sú prázdniny!"

"Musíme ísť, cestuješ."

Jasné. Spomenula som si. Dnes je deň, ktorého sa obávam už niekoľko mesiacov.

Idem na Slovensko. Ja a moja rodina sme celý život žili v Anglicku, ale moji rodičia ma chcú vyhodiť z domu k mojej tete Silvii. Je síce skvelá, ale tu mám priateľov. Tu je môj domov. Neviem si predstaviť žiť niekde inde.

No osudu, presnejšie mojím rodičom sa rozkázať nedá. Tak som si obliekla môj najobľúbenejší kvietkovaný top, obtiahnuté džínsy a vlasy som si nechala volne spustené. Zišla som dolu do kuchyne, kde ma už čakal pomarančový džús a nejaký koláčik. Najedli sme sa, otec mi zobral kufor a nasadli sme do auta smerom na Slovensko. Celú cestu som počúvala hudbu a rozmýšľala, aké to tam bude. Zrovna hrala pesnička od OneRepublic, keď do mňa mama začala šťuchať, že sme na mieste.

A tak som vystúpila. Veď som ani nemala na výber. Ocitla som sa pred veľkým rodinným domom.

Nikdy som nechápala, prečo teta Silvia má tak veľký dom, keď žije sama.

"Tak ahoj zlato, budeš nám chýbať."

Normálni rodičia by sa so svojím dieťaťom lúčili omnoho dlhšie. To len moji rodičia mi môžu strčiť do ruky kufor a rýchlo odísť. No čo už. Život je krutý.

Teta Silvia ma privítala s otvoreným náručím. Keď ma zaviedla do mojej izby na poschodí, skoro som odpadla. Izba bola viac ako podľa mojích predstáv. Bola fialovej farby, všade boli cestovateľské kúsky, ako napríklad glóbusy, mapy..

Našla som tam aj teleskop! Biely chlpatý koberček, na ktorý som si hneď chcela stúpiť.

"Na tú nástenku si môžeš polepiť plagáty, fotky, alebo čo chceš."

Povedala teta a ukázala na niečo velikánske, čo by som nástenkou ani nenazvala. A potom konečne odišla.

Zničene som sa hodila na posteľ. Krásna izba mi nenahradí Anglicko.

Večer ma teta zobrala do reštaurácie. Silvia bola naozaj skvelá. Nebola ako moji starodávni nudní rodičia.

Bola mladá, vtipná a chcela si užívať. Ani neviem ako ale už bolo naozaj neskoro, tak sme sa pobrali domov.

Na ďalšie ráno som dostala šok. Mama mi vybalila kufor! Nemám v ňom žiadne oblečenie! Našťastie mi rodičia nechali peňazí viac ako dosť. Tak som sa vybrala do mesta. Predsa len je už o dva dni škola. Potrebujem niečo na seba.

Keď som sa vrátila domov, bol už večer. Narýchlo som sa osprchovala a išla spať.

Už je nedeľa a ja mám strašnú trému z prvého dňa v škole. Nastupujem do 2. ročníka na strednej.

To znamená, že sa tam všetci už budú poznať a ja budem vynikať. Celý deň som stresovala, vyberala si oblečenie, účes, každý jeden detail.

Ráno som ako inak.. zaspala. Takže som sa rýchlo upravila a bežala na školský autobus. Nejakým zázrakom sa mi podarilo ho stihnúť. Vstup

do triedy bol najhorší. Hneď ako som otvorila dvere, celá trieda sa otočila smerom ku mne.

Najhoršie bolo, že ma triedna učiteľka, ktorá sa mimochodom, volala Holohlavá poslala k tabuli sa predstaviť pred všetkými.

"Hm.. Volám sa Amanda Willsonová, práve som sa prisťahovala z Anglicka a.. nenávidím predstavovanie."

Nebolo to nič moc, ale triednej to stačilo a tak som si rýchlo sadla do poslednej lavice, ktorá bola prázdna.

Triedna začala hovoriť také tie úvodne veci keď zrazu.. sa otvorili dvere triedy a dnu vošiel chlapec s hnedými, nie vlastne s bronzovými vlasmi, žiarivými očami a tým najkrajším úsmevom, aký som kedy videla.

"Prepáčte, že meškám, ale zaspal som."

"Nevadí, sadni si."

A prisadol si ku mne. Ako inak.. však to bolo jediné voľné miesto.

"Ahoj som Patrik." Krásne sa na mňa usmial.

"Heh, no.. Amanda, teší ma."

Do konca dňa na mňa všetky dievčatá zazerali. Ale stihla som sa skamarátiť s Dominikou, plavovlasým dievčaťom.

Tá mi prezradila, že Patrik je najobľúbenejším chlapcom na škole a že ho všetky dievčatá chcú. Preto to zazeranie.

Super. Ešte je len prvý deň školy a už som nenávidená dievčenskou stranou. teda až na Dominiku. S tou sme si sadli.

Na obede som stála s táckou v ruke a nevedela, kam si sadnúť. Poobzerala som sa. Videla som retro skupinu, skupinu nejakých

rockových závislakov, skupinu Barbie a potom. Mávajúcu Dominiku. Tak som sa vybrala tým smerom.

Pri stole sedeli dvaja ďalší chalani a jedno dievča. Ako som sa neskôr dozvedela, dievča sa volalo Sára a dvaja chalani boli Lukáš a Dávid. Boli ako dvojčatá. Strašne vtipkovali a dopĺňali sa. Ideálny kamaráti. Páčili sa mi.

Neskôr sa ma doma (vážne som to tu nazvala domovom?!) pýtala teta na všetko.

Väčšina mojich odpovedí bola: "Áno." "Nie." "Možno." "Asi." "Hej."

Videla som Patrika. So Sárrou. Nič pekné. Sára mala zbraň. Zo začiatku som si myslela, že sú ako malé deti hrajúce sa na kriminálnikov. Potom Sára strelila. Patrik padol na zem a.. krvácal. Sára ma uvidela. Priamo mi pozrela do očí a zbraň namierila na mňa.

V tom som sa prudko zobudila. Na budíku mi čas ukazoval štyri hodiny ráno. Bola som si istá, že už neaspím, tak som zišla dolu do kuchyne. Spravila som si vložky s mliekom. Nechala som na stole list pre Silviu a išla som von.

Keď som bola pri škole mala som ešte dost času do zvenenie. No cez to som išla do triedy. Čakala som.. a čakala.. pomaly začali vchádzať ľudia do triedy. Keď konečne zazvonilo pripravila som si veci. Učiteľ dejepisu vpochodoval do triedy. V polovici rúdnej hodiny som si všimla, že tu nie je Patrik. Tak dlho by nemeškal. Asi je chorý. Ale vážne mi chýbal.

Ale to nie je možné, však viem iba jeho meno. No tak, Amanda, buď normálna.

"Willsonová!"

"Prepáčte, pán učiteľ Baláž. Len som sa nad niečim zamyslela."

Pokrútil hlavou a hodina pokračovala. Na konci nám dal úlohu spraviť referát a naučiť sa lebo bude písomka.

Prvá hodina a on už dáva referáty a písomky? Blázon. S ním to bude asi ťažké.

Doma som sa hneď pustila do referátu, no v tom zazvonil telefón.

"Prosím?"

"Amanda? Tu je Patrik. Dnes som nebol v škole.. nemohla by si mi doniesť poznámky?"

"Eh, jasné. Kde bývaš?"

Po telefonáte som vbehla do kúpeľne a začala sa upravovať. Rýchlo som vybehla z domu a smerovala do jeho (chápate? jeho!) domu.

Naskytol sa mi N.E.U.V.E.R.I.T.E.Ľ.N.Ý pohľad.

Jeho dom vyzeral omnoho lepšie ako biely dom.!

Bol nádherný! Myslím dom. Ale aj Patrika.

Zazvonila som. Otvoril dvere.

"Pod' dnu."

A tak som išla. Vnútri bol ešte krajší. Áno, dom.

"Kde sú tvoji rodičia?" spýtala som sa.

"Otec je v práci. A mamu nemám."

"To.. to je mi ľúto. Ja.."

"To je OK. Už som sa s tým naučil žiť. Bol som ešte malý, keď sa to stalo. Mala rakovinu.."

Nevedela som, čo povedať, tak som pozerala všade po dome, len nie na Patrika, ktorý mi zatiaľ stihol doniesť kofolu.

"Tu máš tie poznámky. Dúfam, že to po mne budeš vedieť prečítať. "

"Poznámky? Aha! Už viem. Áno, ďakujem. "

Usmiala som sa a rozmýšľala, či už mám odísť.

"Nechcela by si sa ísť fotiť?"

"Čo?" Pozerala som naňho ako na blázna.

"Viem, viem. Je to divné, ale mám tu doma takú tu fotografickú kabínku čo býva po uliciach.

Ty si do nej sadneš a ono ťa to fotí. Potom vídeš a dá ti to fotky. "

"Viem čo myslíš. Ale.. ako?"

"Ako to, že to máme doma? Môj otec urobí čokoľvek, len aby sa mi nemusel venovať."

"Aha. Tak. Dobre?"

Sadli sme si do kabínky. Zo začiatku som sa snažila normálne usmievať, ale pri Patrikovi sa to nedalo.

Tak som pekné fotky nechala tak a začala som sa tváriť.. no.. akokoľvek.

Patrik sa na mňa stále pozeral. A tak som sa so smiechom otočila.

"čo je také zaujímavé?"

"Ty. Si krásna."

To bolo na mňa moc. Ale zrazu sme sa začali bozkávať. Len tak.

Ak by mi niekto pred návštevou jeho domu povedal, čo sa stane, vysmiala by som ho.

Nejako.. Sme spolu začali chodiť..

Keď sme prišli do školy na 3. deň, ruka v ruke, každý, ale doslovne každý zízal.

Dominika sa rozosmiala.

"Takže vy spolu akože chodíte?"

"Asi áno."

Na to sa Dominika rozosmiala ešte viac.

"Bude to trvať tak týždeň?"

"Domča! Máš ma podporovať!"

A už som sa smiala aj ja.

"čo je tu také vtipné?" Prišiel Patrik s jeho krásnym úsmevom.

"Vôôôôôbec nič." Povedala som s potlačovaným smiechom.

Potom ma znova pobožkal. Všetci čumeli. Znova. A znova. časom si na to zvykli. Trvalo to dlhých sedem mesiacov, ale zvykli si.

Tak dlho som už s Patrikom. Verili by ste? Ja nie.

V jedno slnečné marcové ráno som v pokoji kráčala po ceste do školy, keď.. ma niekto silno tresol do hlavy. To je jediné čo som si pamätala.

Keď som sa zobudila z bezvedomia, zistila som, že sa nachádzam v nejakej starej, splesnivenej miestnosti. Bolo tu dosť kyslíka, dokonca som tu mala aj vodu.

A nebola som nikde priviazaná. Asi len nejaký skorší aprílový žartík.

Ta som vyliezla po rebríku a začala búchať na dvierka. Boli zareté.

Začala som kričať. Nikto neprišiel. Po dlhej snahe dostať sa von som to vzdala.

"Amanda! Už si sa zobudila! Skvelé!"

Sára stála kúsok odo mňa, v ruke držala pištoľ a vedľa nej bol povraz a stolička. Bože. Je to psychopátka.

"Sadni si na stoličku!"

Sadla som si. Vša mala v ruke zbraň. Jednou rukou držala zbraň, ďalšou ma priväzovala povrazom k stoličke.

Neviem ako sa jej to podarilo, ale preniesla ma na nejakú lúku. Takže som bola..pod zemou?!

A na tej lúke.. bol aj Patrik. Lenže on nebol priviazaný. Čo to robí? Však môže utiecť, mohol utiecť kým tam bola dolu so mnou..

"Patrik utekaj!"

"Nemôžem. Zabila by ťa. Milujem ťa Amanda."

To je blázon. Teraz nie je čas na dobré skutky. Sára pristúpila k Patrikovi.

"Nie! Nezabíjaj ho! Prosím! Zabi mňa! To ja za všetko môžem! Prosím!"

Ona ma však ignorovala. Nasmerovala zbraň na Patrika a strelila.

Zvrieskla som. Nie. To nebol krik. Bolo to .. nedokážem to opísať slovami.

Bol to vreskot plný bolesti. Moje srdce sa roztrhlo na dve časti. Rozbilo sa. Zničilo sa.

Chcela som umrieť. Ako na povel sa Sára otočila ku mne.

"Teraz si na rade ty."

"N....n...ni..nie.." Pomaly a veľmi ticho vzdychal Patrik. Ešte žil. Ale neostávalo mu veľa.

Sára išla streliť. Pomaly som zavrela oči a čakala na smrť. Bola som pripravená umrieť. Bez Patrika nemá život zmysel.

Predtým bol môj život len.. jedna veľká nuda. Nikdy som nemala toľko lásky.. Nikdy som sa necítila taká.. výnimočná.. ako pri ňom. Milovala som ho. Započula som strel. Nič som necítila. Fajn smrť. Počula som svoj dych. Cítila som svoje srdce.

To už nemá byť. Otvorila som oči. Predomnou ležala zakrvavená Sára. Vlastne už mŕtva. Pozrela som na Patrika. V ruke držal pištoľ. Vzial ju Sára z bundy. Mala tu dve zbrane. Aká hlúpa.

Musela som pomôcť Patrikovi. Musela som ho zachrániť. Hľadala som niečo ostré, aby som sa mohla vyslobodiť.

No našla som iba mobil. Rýchlo som zavolala sanitku. Bolo ťažké určiť miesto, pretože som naozaj nevedela, kde som.

Vrtuľník prišiel po niekoľkých minútach, no mne to prišlo ako dlhé, dlhé hodiny. Patrik sa už nehýbal.

Jeden zo skupin záchranárov podišiel ku mne a vyslobodil ma zo stoličky. Rozbehla som sa k Patrikovi, ale záchranár ma zastavil.

"Už nežije. Nemal šancu prežiť. "

V tom som sa rozplakala. Nevieam, ako dlho som vzlykala, ale to ma nezaujímalo. Trpela som. Veľmi.

Chcela som sa zabiť. Jeden zo záchranárov ma musel niesť na rukách, inak by som mnou ani nepohli.

Viezli ma do nemocnice. Pre istotu useli prekontrolovať, či sa mi niečo nestalo. Tam som dostala list.

List od Patrika. Upokojila som sa. Prestala som plakať. Napila som sa vody a pustila sa do hlasného čítania:

"Moja najmilovanejšia Amanda,

Teraz som už asi mŕtvy. Ale Sára mi dovolila napísať list na rozlúčku. A celý ho venujem len tebe.

Celý môj život bol strašný. Nemal som matku. Otec sa o mňa nemal čas starať. Áno, mal som všetko na čo som si pomyslel. Ale to boli iba hmotné veci. Nikdy predtým som nemal lásku. Nikdy som nevedel, čo to láska je.

Ale ty si ma to naučila. Naplnila si môj život. Naplnila si moje srdce. Si krásna, zvonka aj z vnútra.

Mnoho dievčat by sa mohlo od teba učiť. Amanda Willsonová. Hoci nemám osemnásť, teda nemal som, chcel som ťa požiadať ruku. Je to zvláštne. Všetci mi hovorili, že to je len hlúpa mladistvá láska. Že nechápeme o čom to je. Ale ja to chápem. Chcel som si ťa vziať. Chcel som mať s tebou deti. Dievčatko, ktoré by bolo ako ty.

A chlapčeka, ktorý by svoju sestričku vždy ochránil. Nikdy na teba nezabudnem.

Ako sa hovorí: ....dokým Vás smrť nerozdelí. Dúfam, že nás smrť nerozdelila. Je to len chvíľková rozlúčka.

Znova sa stretneme. Verím v to, pretože ťa milujem."

Teraz som plakala. Znova.

Epilóg:

Amanda Willsonová si našla muža. Mala s ním deti. Ale nikdy nezabudla na Patrika.

Keď vo svojích 78 rokoch umierala, myslela len na Patrika. Ako sa s ním znova stretne.